

De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 23 Juni 1881 (Staatsblad N. 124).

Zondag 17 Augustus 1890. No. 660.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertentiën aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Amsterdam.
Insendingen die later dan Dondersdag 3 namiddags te 12 ure worden ontvangen komen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f.1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangegom door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam.
Advertentiën: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elken regel meer 15 Cent. Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van Vereeniging 10 Ct. per regel.

„Die heerlijkheid en eer en onverderfelijkheid zoeken.“

Dengenen wel die met volharding in goedheid, heerlijkheid, en eer, en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven.
Rom. 2:7.

Telkens komt de Heilige Schrift er op terug, dat er geen aanneming des persoons is bij God.

Onder menschen moet er „aanneming des persoons“ zijn.

Een kind is in het oordeel over zijn vader of zijne moeder niet vrij, maar door het vijfde gebod gebonden. Den koning van zijn land, en een iegelijk die in hoogerheid geplaatst is, zal men eeren, ook al kwam ons veel ter oore, dat wel geschikt ware om aan dien eerbied afbreuk te doen. Voor een weldoeter of weldoenster van ons gezin gevoelen we een sympathie, die zich niet aanstoont door uitgekomen gebreken laat afkoelen. Onder ons menschen zijn alle verhoudingen ongelijk, en wel verre er vandaan dat het ons vrij zou staan, om over alles wat den éénen persoon van den anderen onderscheidt, heen te stappen, is het ons 's plicht opgelegd de onderscheiding der personen te eeren, en om des persoons wille onze genegenheid te binden of vrij te laten.

Maar deze maatstaf geldt bij God niet. Zijn oordeel is over alle kind der menschen volstrekt. Een geheel onverschillig of geprins van den bloede of bedelaar zijt; of ge in het verborgene en vergetene wegwijkt, dan wel door den roem van uw geslacht en uw daden onder de eersten van uw land hoort; van Gods wege gaat over allen één gelijkmatig, rechtvaardig en aan zijn heiligen wil alleen gebonden oordeel.

Hij toch is die God, die een iegelijk vergelden zal naar zijn werken. Dengenen wel, die met volharding in goedheid, heerlijkheid, en eer, en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven. Maar dengenen, die der waarheid ongehoorsaam, doch der onge-rechtigheid gehoorzaam zijn, verolgenheid en toorn.

Verdrukking en benauwdheid over alle ziel des menschen, die het kwade werkt; maar heerlijkheid en eer en vrede een iegelijk, die het goede werkt.

Voor God hangt het aan wat we werken. Niet alsof Gods oordeel ons prikkelen zou tot zekere werkelijkheid. In dien zin toch is er geen enkel goed werk dat voor God bestaan kan, maar zijn alle onze gerechtigheden voor Hem als een wegwerpelij kleeft. Blinkende zonde, in dien zin, dat alle goed werk als een sneeuwvlok zoo blank uit genade ons geschonken werd, maar dat geen enkele dier sneeuwvlokken op den bodem van ons hart kan nederdalen, of reeds terstond is ze door de smet onzer zonde bezield.

Neen, als de heilige Geest in het Getuigenis zoo gedurig dringt op werken die vol voor God moeten bevonden worden, komen die werken hier enkel voor als ken-teekenen van wat omgaat in uw hart.

Wat is het streven, het trachten, het pogen, het bedoelen van uw inwendigen mensch?

Die mensch in u, die uit God geboren is, woont in een nog onrein hart. Maar juist door die inwonning in het onreine hart, moet er, zal het wel zijn, een tegenzin van uw beter ik tegen die inwonende zonde geboren worden. Die tegenzin moet tot strijd en worsteling dringen. En aan die uitgingen van dien strijd en die worsteling moet het duidelijk worden, of het kind van God in u, zich in dit uw onreine hart thuis gevoelt, of wel dat het in dit onreine hart als in een kerker zucht, en smacht naar de zalige ure, waarop voor eeuwig alle gemeenschap met de zonde zal worden afgesneden.

Wat zoekt het kind van God in u? Zoekt het heerlijkheid, zoekt het eere, zoekt het onverderfelijkheid? Zoekt het die hemelsche schatten oprecht, ernstig gemeend, en met volharding?

Zoo ja, welnu, dan kunt ge geen vrede met uw eigen hart, met deze wereld, en met het leven om u heen hebben.

Dan moet de ziel u naar iets hoogers, iets heiligers, iets heerlijkkers uitgaan, dan deze aarde bieden kan.

En dan komt dat volheerlijke eens gewiselijk.

Want immers dan zijt ook gij van die begunadigen, aan wie „eeuwig leven“ zal vergolden worden.

Zoo biedt ons de Heilige Geest hier dus een kostelijken toetssteen voor ons eigen hart.

Een toetssteen ter zelfontdekking. En dan is de eerste vraag, of ge iets zoekt; d. w. z. iets nastaat; of iets uit zijt; met uw innerlijkste begeerte naar iets uitgaat; zoodat er iets is, dat u drijft; u geen ruste gunt; u innerlijk perst; en ongemerkt al uw gedragingen bestuurt.

Van de lauwe kerk van Laodicea weten we helaas, dat er ook menschen zijn, bij wie dit zoeken zelf reeds ontbreekt. Personen die noch heet noch koud zijn. Wien alles om het even is; en die gelijkvloers, in een ruste als der graven, meer voortkwijnen, dan voortleven.

Maar zoo kan een kind van God niet zijn. Een kind van God wordt geperst en gedrongen van een innerlijk begeren, eenvoudig omdat hij eerst in hope zalig is, en niet kan leven dan uit het geloof.

Geloof en hope nu zoeken altoos iets, wat ze op het oogenblik nog derven.

Zz hebben het nog niet, maar ze grijpen er naar, of ze het deelachtig mochten worden.

En daarom het eerste wat ge in uzelf te veroordeelen en als een reuke des doods te schuwen hebt, is de matheid van ziel, die noch dorst noch honger kent, en waant geens dings gebrek te hebben, en daarom het zoeken, het wezenlijke, rusteloze zoeken der ziel niet kent.

En of er dat zoeken is of niet is, dat komt uit in uw blik, in de doofheid of levendigheid van uw oog; in de bezielheid van uw toon; in de matheid of in het vuur van heel uw optreden.

De kabbelende en daarom bruisende beek zoekt de diepte van den Oceaan, en rust niet eer ze dien gevonden heeft.

Maar de stille vliet zoekt niets. Een vliet kent slechts stilstaande wateren.

Maar zoeken op zich zelf is nog niet genoeg.

Immers er zijn er ook, die wel met koortsachtig begeren iets nastagen, maar wier ziel aan het zoeken van heerlijkheid en eer en vrede ganschelijk gespeend is.

Zoo kunt ge dus ook aan uzelf weten, of uw zoeken uitgaat naar geld en altoos weer geld. Of een iwendige onrust u uitdrijft naar altoos sterker prikkelend zingenoet? Of heerszucht, om macht over anderen uit te oefenen u innerlijk uw ruste beneemt? Of naijver en jaloesheid u drijft en prikkelt? Kortom, of u zoekt, het zoeken van uw hart uitgaat naar de dingen die men ziet, en daarom tijdelijk zijn, of wel naar de dingen, die men niet ziet, en die daarom eeuwig zijn van duur.

De heilige apostel teekent Gods kinderen als desulken, die drie dingen nastagen: heerlijkheid en eer en vrede, en deszulken zegt hij, dat eeuwig leven zal vergolden worden.

Wie nu zoekt heerlijkheid? Immers hij, die het nietige van de schijnschittering der wereld inziende, en toch dorstende naar een overlopenden beker van geluk en vreugde, de vervulling van zijn begeerten niet van deze wereld wacht, maar van de wereld die komt met de wederkomst des Heeren.

Wie zoekt eere? Niet wie zich plooit en schilt naar de onvaste meening zijner medemenschen, noch ook hij, die voor zijn eer als man en vrouw ongevoelig is, maar hij alleen, die eere wacht en eere inroep van Hem, die genade en eere geven zal.

En wie zoekt vrede? Is hij het niet, die zich niet kan thuis gevoelen in een wereld, die u geen andere keuze laat dan tussen de ruste van het graf, of een vijandschap met heel de wereld om Christus' wil, en die daarom haakt en dorst en smacht naar die betere wereld met haar goddelijke harmonie, waarin het eeuwiglijk vrede zal zijn?

KUPPER.

Officieele berichten uit de Ned. Geref. kerken.

Wegens het vrijwillig bedanken van den scriba des kerkeraads N. H. Beversluis, is in zijne plaats benoemd (als scriba van den kerkeraad) de ouderling P. den Boer, aan welk adres men voortaan gelieve te adresseeren.

Namens den kerkeraad van Oud-Bierland, H. J. VAN ZETTEN.

De kerkeraad der Ned. Geref. kerk van Strijen heeft het voorrecht den zusterkerken te berichten, dat hij in zijne vergadering van 5 Augustus 11. voor zijne kerk alle gemeenschap met de den kerken opgelegde Synodale organisatie van 1816 verbroken heeft, en derhalve de nooit wettig afgeschafte kerkenorde van 1618/19 weder van kracht heeft doen worden.

De groote Koning zijner dauwekocht gemeente doe het bliken, dat ook langs dezen weg de zoo zeer gewenschte vereeniging met de Chr. Geref. broeders bevorderd wordt. Stukken voor den kerkeraad gelieve men te zenden aan het adres van H. van der Kaa, Strijen.

H. VAN DER KAA, ouderling.
R. SIMONS, „
M. BONGAARS, „
I. S. DIFPENHORST, diaken.
P. DUBBELDIAM, „
Ds. R. W. J. RUDOLPH, consulent.

Het adres van den kerkeraad der Ned. Geref. kerk te Sommeldijk, is thans M. Dijkers-ouderling.

Namens den kerkeraad, J. D. V. D. VELDEN, consulent.

Den 7den Augustus 1890 werd de veertiende vergadering gehouden van Ned. Geref. kerken in de classis Groningen te Groningen. Zeven kerken waren vertegenwoordigd door veertien deputaten, terwijl enkele ouderlingen en een diaken van Groningen de vergadering bijwoonden. De voorzitter van den kerkeraad van Groningen opende de vergadering met gebed, het lezen van een gedeelte der Heilige Schrift en een inleidend woord. Naar toebeurt trad als praeses op Dr. Teves en werd als assessor aangewezen broeder H. E. E. Smit, terwijl het scribaat aan Ds. Ringnalda werd opgedragen.

De candidaat, die preparatoir-examen had aangevraagd, had enkele dagen voor de vergadering bericht gezonden dat hij zijn examen uitelde. Op zijn verzoek zal hem, zoo de Heere wil, in de volgende vergadering der classis weder gelegenheid worden gegeven om examen te doen.

Opdat examinandi niet zonder wettige redenen de classis ophouden, wordt de volgende bepaling gemaakt: „Istien een examinandus later dan drie weken vóór de vergadering der classis, bericht dat hij het examen niet wenscht te doen zonder dat hij daarvoor wettige redenen heeft, hetwelk de classis zal beoordelen, kan hij niet in eene gewone vergadering der classis worden geëxamineerd, maar zal hij eene buitengewone vergadering moeten aanvragen, waarvan de kosten voor zijne rekening komen tot een maximum van f. 50.“

Het onderzoek naar art. 41 D. K. wordt nu ingesteld.

Verslag wordt uitgebracht door de deputaten die de Synode te Leeuwarden hebben bijgewoond en door kerkvistatoren.

De vacaturebeurten werden geregeld voor het overige gedeelte van dit jaar. Eene kerk moest vermaand worden om niet langer de beroeping van een dienaar des Woords uit te stellen.

Van de vragen die ter behandeling waren ingezonden, werden enkele tot eene volgende vergadering uitgesteld; eene werd ingetrokken en eene verwezen ter behandeling naar de kerkeraadsvergadering.

Naar aanleiding van eene vraag der kerk van Oostwold werd in beginsel besloten tot oprichting van een classiaal studiefonds tot ondersteuning van hen die begeeren opgeleid te worden tot den dienst des Woords en voor wie de classis deze ondersteuning wenschelijk en noodig acht. Tot deputaten voor deze zaak werden benoemd de broeders Stroes, Smith en Ringnalda.

Als deputaten voor spoedeisende zaken en voor de examina werden aangewezen de broeders Teves, Evers en Ringnalda.

De volgende vergadering zal tegen 31 Oct. worden opgeroepen door de kerk van Wetsinge-Sauwert.

Met dankzegging aan God werd de vergadering door den praeses gesloten.
W. RINGNALDA,
Scriba.

Buitenland.

Engeland. Afwijking van de confessie.

Gemeenlijk wijst men om aan te toonen dat de Ritualisten in Engeland met haastigen voet den weg naar Rome bewandelen, op het vernemen van allerlei Roomsche ceremonien in de Episcopale kerken. En zeker is dit onrustbarend, vooral nu men reeds zoover gekomen is dat men het beeld der moedermaagd Maria is gaan plaatsen boven een der zijportalen van de Westminster Abdy, terwijl slechts sedert korten tijd een zelfde beeld onder den koepel van Londen's kathedraal, de St. Paul, troont. Doch zulke dingen zouden niet mogelijk zijn, indien men in de leer niet van lieverlede van de Gereformeerde kerken ware afgevalen om Rome toe te vallen.

Nog altijd geldt voor de Episcopale kerk de Westminster'sche confessie uit 39 artikelen bestaande en daarin wordt datgene voor dwaze fabelen en Godslastelijke bedriegerijen uitgekreten, wat thans door honderde zoogenoemde predikanten geleerd wordt. Immers is de Ritualistische partij druk in de weer om het misoffer voor levenden en voor dooden in te voeren, terwijl in de Westminster'sche confessie deze leer ten nadrukkelijkste wordt verworpen. In de Church Times, een Ritualistisch blad, leest men daaromtrent het volgende:

„Het offer des altaars was eeuwen lang de

eenige openbare daad van Godsvereering. In dien tijd werd dagelijks voor God en de menschen het brood gebroken tot voortdurende herinnering aan het offer des doods van Jezus Christus. De Liturgie, welke daarbij gebruikt werd, was door de apostelen gevormd en goedgekeurd en rustte op den ouden dienst der Joodsche offers. Zelfs de namen der offers bleven bij de indeeling der Liturgie onder de nieuwe wet van Christus behouden, namelijk het herinnerende „zondoffer“ of de kanon; het „Heilsoffer“ of de communicie, en de eucharistie of het „brandoffer“ of de aanbidding. Gelijk bij de Joden, was ook bij de Christenen het gebieten van het heilsoffer niet meer dan driemaal in het jaar bij de groote feesten absoluut noodig. Wanneer men het offer op andere tijden voor het aangezicht des Heeren ontving, was dit eene vrijwillige zaak; daarentegen was het eene verplichting, aan de dagelijkse aanbidding van het zondoffer en aan de overgave van zich zeiven deel te nemen, en dit wel voor alle dingen op den dag des Heeren.... Van den beginne af was deze vorm van God te dienen wet in de Christelijke kerk; het was het recht der geloovige leeken daaraan belijdend en dankzeggend deel te nemen, zonder verplicht te zijn het als Sacrament te genieten, behalve bij drie gelegenheden. De Protestanten hebben getracht deze oude offergodsdienstverering af te schaffen en daarvoor samenkomsten te stellen om te bidden en een preek te hooren. In de plaats der mystieke communicie met het lichaam van Christus, laten zij een gewoon liefdemaal aanrichten. Verder heeft de kerk van allen, die kosten vasten, gevorderd, het lichaam des Heeren nuchter te genieten en daarom wordt des morgens voor de H. communicie gelegenheid gegeven.... Wanneer gezonde, trage, zelfzuchtige lieden des middags communiceeren trots de ordening der kerk, wordt de communicie der ouden en zwakken haast onmogelijk gemaakt. Een groote zingmis met hymnen en prediking duurt bijna 2 uur. Wanneer daarbij nog een communiceren van 20 personen plaats heeft, wordt de godsdienstverering ondragelijk lang.“

Zoo gaat de Church Times voort. De Ritualisten beoopen zich met zekere voorliefde op het Book of Common Prayer, dat de kerkenordening van de Episcopale kerk genoemd kan worden. Doch dit boek, al vindt men er eene menigte bewijzen in voor de stelling dat de Episcopale kerk nooit in beginsel de Roomsche kerkvorm en kerkregering heeft verworpen, toch vinden we daarin geen enkel woord over de mis, maar wel bepalingen „voor de uitdeeling van het Avondmaal des Heeren of de Heilige communicie.“

De toenemende invloed der Ritualistische partij in Englands staatskerk is onrustbarend. Zou de bisschop van Salford den profetemaantel omgehad hebben, toen hij zeide dat Engeland, als deze eeuw ten einde is gespoed, weder Roomsch zal zijn? Wij hopen van niet. De bazuin van een Spurgeon begint op Albion te weerklinken. Maar gelijk deze prediker, wilde hij zich vrij maken van het bloed van het Engelsche volk, zich genoopt zag om te breken met hen, die gebroken hadden met de fundamentale stukken der Christelijke leer, zoo zal men ook in de Episcopale kerk niet tot betere toestanden komen zonder schisma.

Verband tusschen Staat en Kerk in Engeland.

Nu meer dan ooit in Engeland de eisch van „Disestablishment“ (scheiding van Kerk en Staat) aan de orde komt is het wellicht niet ondenkbaar om een en ander mede te deelen, omtrent het verband van de Episcopale Episcopale kerk tot den Staat. Dat verband is zeer nauw; in Schotland geniet echter de Presbyteriaansche Staatskerk veel meer vrijheid, al ontvangt zij ook staatsgeld voor haren eredienst, terwijl in Ierland sedert 1869 alle erediensten gelijk zijn voor de wet, en niet een kerk staatsgeld ontvangt.

Onder koningin Elisabeth kreeg de Anglicaansche Staatskerk de gestalte die zij thans nog vertoont. Toen werd de Westminster'sche geloofsbelijdenis als verbindend voor de geheele Engelsche kerk gesteld en tevens het book of Common Prayer ingevoerd. Deze vorstin matigde zich de suprematie over de geheele Engelsche kerk aan, en daar zij het er op gezet had om tot op zekere hoogte een Roomsche ritueel in de kerken in te voeren, bij eene streng Calvinistische belijdenis, zoo is het niet te verwonderen dat telkens zich in den loop der geschiedenis groepen van personen toonden van die kerk niet te willen weten en verschillende gemeenten van dissenters gingen vormen.

Sedert dien tijd is de verhouding tusschen Kerk en Staat in Engeland telkens gewijzigd, welke wijzigingen in hoofdzaak telkens plaats grepen door dat de dissenters in betere positie kwamen en men om hunnentwil wel eenige concessies moest doen. Ten huidigen dage is de Episcopale kerk aan den Staat met een viervoudigen band gebonden. Vooreerst is de hoogste macht over de kerk in handen van den koning of van de koningin. Het bestuur van de kerk staat onder de controle van het Engelsche parlement. Ten derde zijn de aartsbisschoppen en de bisschoppen leden van de Kamer der Lords (Hoogerhuis). En ten slotte wordt in de kosten van den eredienst door den Staat voorzien.

Gemengd Nieuws.

Te Saint Aubin de Bloye in de Gironde (Frankrijk), schijnt eene beweging ontstaan te zijn naar het protestantisme. Eerst hield men er elke maand godsdienstvereenigingen, tegenwoordig reeds wekelijks. Een 400 à 450 Roomschen worden de diensten bij. Weldra denkt een candidaat in de godgeleerdheid van Montauban, zich aldaar als herder en leeraar te vestigen. Ook in de nabuurschap is eenige roering, ten gunste van het protestantisme op te merken. Doch, wat gaf tot deze beweging den stoot? Saint-Aubin was door de Roomsche hiërarchie gestraft met het interdicit. De gemeenteraad weigerde eene toelage voor het tractement van dienstdoende geestelijken te geven; welke de bisschop toch eischte, en daaruit volgde het bevel om geen diensten meer te verrichten en het kerkgebouw te sluiten. Dit is reeds bijna vier jaren geleden geschied. Men is toen gaan listieren naar Protestantische predikers. En al verzekert men ons nu in een Fransch blad, dat men aldaar te doen heeft met een hongerie schare, die wil er bij ons maar niet aanstands in. Eene beweging die zijn oorsprong enkel dankt, aan oppositie tegen een maatregel van den bisschop, belooft ons weinig goeds. Ook komt het ons vrij wel bedenkelijk voor, dat men daar een candidaat als predikant zoekt te vestigen, al zegt men er bij, dat het een „ervaren“ jong mensch is.

In de laatste weken heeft men te Berlijn den eersten steen gelegd van vier nieuwe kerkgebouwen, en er bestaat uitsicht, dat het daarbij niet blijven zal. Hare Majesteit de keizerin heeft door haar voorgaan, den lijer van velen opgewekt en zoo zijn velen aan den arbeid getogen om giften te verzamelen voor het bouwen van kerken. Als men weet dat er in Pruisens hoofdstad gemeenten zijn, waar men op een zicntaal van 20 000 één kerkgebouw vindt, dan is het niet overvellig, dat er kerkgebouwen bij worden gebouwd. Omdat de keizerin zich voor deze zaak zooveel moeite geeft, is daartoe het initiatief heeft genomen, durft de liberalistische pers niet openlijk tegen het bouwen van nieuwe kerken optoeken. Het behoorde zelfs op den huidige oogenblik tot den roeden toon om voor het bouwen van kerken te zijn.

Als nu maar in de gebouwen, den volke geen steen voorgezet worden in plaats van brood.

In de Pinksterweek kwam te Berlijn in het gebouw der stadssending het „Evangelisch-socialc congres“ samen. Een 800 personen, waaronder vele vrouwen, verspreiden in de ruime zaal van dit gebouw. Dit gezelschap is niet groot. Als men in aanmerking neemt, dat een ieder doordrongen is van de gedachte, dat een vreeselijke catastrofe is te verwachten, indien er geen dan opgeworpen wordt tegen den steeds wassenden stroom van ongelooft en revolutione, dan is deze vergadering zeer onbeduidend te noemen. Aller oogen zijn op de Evangelische kerk gericht, vragend wat deze doen zal, om te verhinderen dat het volk misgeleed wordt door vrees. Hetgeen men van Evangelische zijde tot hietore deed om tot oplossing van het sociale vraagstuk te geraken, kan men gerust halve maatregelen noemen of niet brekend om eenigen merkbaan invloed uit te oefenen, terwijl hetgeen de Roomsche kerk deed, zeer is toegeelicht. Toch is de eerste poging om tot meerdere krachtontwikkeling op sociaal gebied te geraken, met als middel te beschouwen. Er werd een comité benoemd om maatregelen te beramen, tenende naamen bijeen te krijgen die in staat zijn om licht te verspreiden omtrent sociale vraagstukken en die een middelpunt kunnen vormen tot het houden van „algemeene Evangelische sociale vergaderingen“. Het woord „Evangelisch“ is daarbij in positief kerkelijke zin te nemen.

Men schijnt in Ierland van gevoelen te zijn dat het geoorloofd is en men ook het zeker gaat, om zich te geven recht te verschaffen. De vele moorden die er gepleegd zijn om het onrecht aan vele landbouwers door hunne heeren aangedaan, te wreken doen dit vermoeden. Ook hetgeen onlangs op kerkelijk gebied plaats heeft gehad, dient tot bewijs dat hiet het fersche volk zijn eigen rechter is en bovendien het geveide vonnis eigenhandig uitvoert.

In Ierland behoort een vierde deel der bevolking niet tot de Roomsche kerk, waarvan de meerderheid te rekenen is tot de Episcopale kerk. In die Episcopale kerk, openbaren enkele predikanten deelsche zucht om Roomsche ceremonien in de kerken der Hervorming in te dragen, als hunne ambtgevoelen in Groot-Brittannië. In plaats van nu hulp te gaan zoeken bij de kerkelijke rechtbanken, nemen zij, die van het invoeren van Roomsche practijken een afkeer hebben, hun aantal schijnt nog al aanzienlijk te zijn, andere maatregelen. Enigen tijd geleden trad de rector van St. Mary's church, Newry, bij gelegenheid van het sacrament van het heilig Avondmaal zoo bediend worden, voor de gemeente op in een priesterlijk gewaad, waarop het monogram „I. H. S.“ gebouwd was. Dat dit veel opzien baarde is te begrijpen. Men schiedt „Zijn Ierschap“ deed den gemeenteliden verstaan, dat zij groot onkunde aan den dag hadden geled bij de verschillende vragen die zij hem hadden voorgeeld, en nog andere dingen stonden in het schriftelijk antwoord, waaruit men merken kon, dat de bisschop volstrekt niet gezind was om het recht der gemeente te helpen handhaven. Een paar nachten later werd er in de kerk ingebroken en de ergeris gevende „onwettigheid“ weggenomen. Op de plaats waar dit bloedigstuk gelangen had, was een stuk papier te vinden, waarop geschreven stond: 1 Corinthie 8 : 9; maar zijt toe, dat deze uwe macht niet eenigerwijze een aanstoot worde dengenen die zwak zijn.“

Tot hietore is het weggenomen gewaad nog niet teruggevonden. Wellicht zag men op tegen de enorme kosten die eene kerkelijke procedure in Engeland na zich sleept.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

Klein begonnen.

Van Stanley hebben ook de jongere lezers zeker dezen dagen wel gehoord. Gedurig toch spreekt men over den beroemden reiziger in Afrika. 't Zal hun dus wel aangenaam zijn te vernemen, wie eigenlijk die Stanley is.

Stanley werd in 1841 geboren te Denbigh in het land van Wallis (Engeland). Zijn echte naam is John Rowland. Zoo werd hij gedoopt en zoo noemde hij zichzelf eenige jaren lang. In zijn eerste kindsheid noemde men hem John Bach; Stanley is slechts een naam, dien

De Star... 50